

Одмах на почетку ове године, 1. јануара на порталу НСПМ објављен је [чланак Горана Николића „Жене – неискоришћени економски ресурс Србије“](#)

”. Аутор располаже знатним бројем поузданих података, тако да је у том сегменту углавном релевантан. Многи од тих података су анализирани коректно, али постоје подаци који допуштају и другачије тумачење и закључке.

Основна теза чланка јесте та да су жене економски значајан „ресурс“ и да треба подстицати њихово запошљавање. Вероватно и треба. Али, зар је потреба за запошљавањем жена икад била спорна? Већ од Устава из 1946. године жене су правно изједначене с мушкарцима. Тада су добиле и право на рад и запошљавање. Нико им од тада то право није доводио у питање. Штавише, од тада до данас женска радна права су само увећавана. Мушка радна права углавном нису увећавана или су увећавана у мањој мери.

Иако је то очигледно сваком ко иоко познаје право, Горан Николић – изгледа свесно – преокреће ствари: женску правну привилегованост представља као правну подређеност. Стога је текст у суштини политичко полтронство: повлађује владајућој идеолошкој матрици, тј. снисходи феминистичкој парадигми. Анализирамо укратко текст како бисмо стекли представу о одсуству свестране аналитичности.

Пише: Владислав Ђорђевић
петак, 08 јануар 2016 12:02

Пише: Владислав Ђорђевић
петак, 08 јануар 2016 12:02

Пише: Владислав Ђорђевић
петак, 08 јануар 2016 12:02

